

támaszkodik az állampolgárokból álló energiabizottságokra.

A város fenntartható energiapolitikájának sikerességét jelzi a polgármester közelmúltbeli újraválasztásán túl az is, hogy felmérések szerint a lakosok több mint 90%-a elkötelezett a megújuló energiákra váltásban. José María González, Cádiz polgármestere szerint a város fenntarthatósági politikája játszott szerepet abban is, hogy a városba települjön egy 200 munkahelyet létrehozó elektromos járműgyár. A város egészen az ókorig visszanyúló hajógyártása szintén átalakulóban van: a hajógyárak tengeri szélfarmok építésével bővítik portfóliójukat.

A fenntartható energiaellátás központi kérdés egy másik spanyolországi régió, az Andalúziánál jóval

tehetősebb Katalónia székvárosa, Barcelona számára is. A 2019 júniusában újraválasztott polgármester, Ada Colau által vezetett önkor-



mányzat napelemek telepítésével igyekszik biztosítani a középületek energetikai függetlenségét, de a város 2018-ban saját céget (Barcelona Energia) is alapított, amely közvetlenül a termelőtől vásárolja a minősített zöld energiát, amit 2019

januárjától háztartásoknak is szolgáltat. A cég a profit helyett az ökológiai átmenetet szolgáló közszolgáltatónaként határozza meg magát, és

kimondott célja, hogy a differenciált csomagokon keresztül a sérülékeny csoportok számára is biztosítsa az energiához való hozzáférést. Az önkormányzat ugyanakkor a megújuló energiák helyi kiaknázását is jelentős mértékben támogatja: a napelemek telepítésének 50%-os mértékű támogatásával és további adókedvezményekkel biztosítja,

hogy a beruházási költség 3-4 éven belül megtérüljön.

Az összefoglalókat írta: Horváth Gergő, GreenDependent

Megjelent a Kislátnyom hírlevél 2019. júliusi (114.) számában

Megrabolt reménység

A környezetvédők a '80-as évek végén hozták létre és tették ismertté a „fenntartható fejlődés” fogalmát, amely eredetileg azt jelentette, hogy minden nemzedék csak olyan mértékben elégíti ki a szükségleteit, amellyel nem veszélyezteti az eljövendő nemzedékek hasonló igényeinek azonos szintű kielégítését. Annak idején sok minden sűrűsödött össze ebben a két szóból álló kifejezésben, ami világszerte népszerűvé, elfogadottá tette: legfőképpen szolidaritás, felelősségérzet az utánunk jövőök és a bolygó iránt, továbbá az a reménység, hogy lehet hosszú távon emberhez méltó életet élni ezen a planetán úgy, hogy közben nem tesszük jöveteletlenül tönkre létfontosságú rendszereit.

Az új fogalom – bővebben kifejtve – magában hordozta a javak igazságosabb elosztását a világ gazdag és szegény része között, az ésszerűtlen túlfogyasztás ördögi köréből való kikerülést, a szerényebb, mértékletesebb életet az előbbi, míg a fegyelmezettebb, öntudatosabb, átgondoltabb magatartást az utóbbi esetében. A glóbusz pénzügyi-gazdasági életének urai és a tőlük függő politikások azonban nem tekintettek jó szemmel az új „jövevényre”, hiszen eszük ágában sem volt a fékeket behúzni, a növe-

kedést mérsékelni. Azt a taktikát választották, hogy felvették szótárunkba a „fenntartható fejlődés”-t, s annak népszerűségét meglovagolva, és a hozzájuk hű médiumok intenzív asszisztálásával elkezdtek az eredeti jelentésével ellentétes tartalommal felruházni. Arról beszéltek, hogy a modern világ nem lehet megfejlődés nélkül, a fejlődés pedig nem más, mint folytonos növekedés, amit az emberiség érdekében fenn kell tartani. Rendszerint kitértek az elől a számukra kellemetlen kérdés elől, hogy miként képzelik a Föld véges erőterében való vég nélküli növekedést, hiszen nem kell matematikaprofesszornak lenni ahhoz, hogy valaki belássa: az ilyen irányú törekvések előbb-utóbb katasztrofális összeomláshoz vezetnek. Ezt valószínűleg ők is tudják, csak úgy vélekedhetnek, hogy ez a távolabbi jövő eseménye lesz, viszont a Föld és az emberek kizsigerelésével előállított profitot most tehetik zsebre: önző és rövidlátó gondolkodás!

A Földért, az emberiség jövőjéért felelősséget érzőknek nem szabad hagyniuk, hogy a „fenntartható fejlődés” fogalma méltatlan kezébe kerülve elveszítse eredeti jelentését, s gaz célok érdekében használják fel. Meg kell értetni minden józanul gondolkodó embertársunkkal, hogy

a fejlődés nem azonos a növekedéssel (!), hanem egy ésszerű, takarékos, a környezetre és a másik emberre odafigyelő, szolidáris, a szellemi gazdagodást előtérbe helyező élet felé való elmozdulást jelent. Globális méretekben meg kell állítani a Föld lakosságának növekedést egy olyan szinten, amelyet bolygónk még képes hosszú távon eltartani. Ehhez a humánus, körültekintő meggyőzés és az anyagi ösztönzés eszközeivel el kell érni, hogy földi átlagban családonként kb. 2,1 gyerek szülessen – ez a szegény országok esetében csökkenést, a gazdag országok esetében növekedést jelent, ezzel ugyanis stabilizálni lehetne a Föld lakosságát. (Az életközponitú, szeretetelvé valódi zöld gondolkodástól teljesen idegenek azok a zöld címkével ellátott nézetek, amelyek szerint valaki akkor tesz jót a bolygóval, „ha utód hátrahagyása nélkül távozik a földi élet színpadáról, ugyanis így nem növeli a Földanyánkra nehezede terheket”.)

Még elviselhető lélekszámú planetánk esetében pedig valóban van esély a zöld módon értelmezett fejlődés hosszú távú fenntartására.

Zámbó Zoltán